

TATÁR SÁNDOR

Elenyésző esély

*Bölcsekedésem, verseim:
biú káprázat (közhely ez),
álca az éjnek vermein.*

*Az égboltomról lecsusszant a nap –
a bűn fénye kevés; vaksin tapogatok,
hurcolom e vészjósló csomagot;
kerékbe tör, de nem segít tapasztalat.*

*Célok, remények, akik voltatok,
enyészték már a rideg bant alatt –
pedig meg én sosem tagadtalak,
csak maholnap hiánnyá horpadok.*

*Nem könnyíthetnek senki terhein –
úgy látszik, mind felesleges:
szó-ágyásaim, verseim.*

* * *

*Mire voltatok jók, szavak?
S ti, régi-régi képeim?
Lám, lelkem sötét mélyein
fakíthatatlan folt maradt.*

*Most sem sikálnám, de már késő –
s e későt mégsem hibetem
(ámbar esélyem elenyésző),*

*és lettem olyan idegen,
mint sötét mélybe vesző lépcső
– tán el is tűnök hirtelen? –*

*Valami mégis megmaradt:
Felétek vivő lépteim –
lefojtva bár, é^l_g – még? – megint?
– mégis kellhettetek, szavak.*